

Пролог

У своєму житті я переживала жаль, сором, можливо, навіть трішки агонії. Але нічого, абсолютно *нічого* не приготувало мене до тієї ганьби, коли я виявилася в кабінці туалету, притискаючись до зверхнього старшого брата хлопця, з яким у мене були фальшиві стосунки останні шість місяців.

Я на такому низькому дні, що можна бити рекорди. Особливо знаючи, що *Джек Сміт* зараз рятує *мою* дупу. Він підняв мене за талію, щоб маневрувати мною у вузькому просторі, і його міць кидає виклик силі гравітації. Я не знала, що гірше: що лише його руки не дозволяли мені гепнутися додолу, чи смертельна вдячність, яку я до нього відчувала.

— Заспокойся, Елзі, — його голос пролунав десь біля моєї щоки, як завжди, лаконічний і водночас безглуздо заспокійливий. Він близько — занадто близько. Я близько — занадто близько. *Недостатньо* близько? Ох, це солодке забуття смерті. — І припини вертітися.

— Я *не* вертілася, Джеку, — сказала я вертячись.

Але секунду по тому я просто здалася. Заплющила очі. Притулилася до його грудей. Відчула його запах, який тримав мене у тверезому стані. І гадала, який із мільйона моїх дурних життєвих виборів привів мене до цього моменту.

I. Хвилі та частинки

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ГОДИНИ ТОМУ

Упродовж усієї середньої школи моїм костюмом на Гелловін був дуалізм світла.

Я зробила його за допомогою маркера, розмалювавши колами та зигзагами татову стару футболку, яку врятувала зі смітника. Зрештою, вартість виробництва була така низька, що навіть учитель фізики не зміг відгадати, що то було, хоча я і не звернула на це уваги. Я ходила шкільними коридорами, слухаючи у своїй голові голос Білла Ная¹ та його прекрасне пояснення того, яким чином світло може бути двома різними речами водночас, залежно від того, що інші хочуть бачити: частинкою *та* хвилею.

Це здавалося виграшною ідеєю і змусило мене задуматися, чи я також можу вмістити в собі двох — ні, цілу множину різних Елзі. Кожна з них була б продумана, індивідуально виготовлена та ретельно розроблена для кожного.

Я б дала всім ту мене, яку вони хочуть, потребують і жадають, а натомість вони піклувалися б про мене.

Це елементарніше за фотон.

---

¹ Білл Най — американський інженер-механік, популяризатор науки і телеведучий. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

Кумедно, що мої кар'єра у фізиці та кар'єра в догоджанні людям почалися приблизно в один і той самий час. Я можу провести пряму лінію від моїх перших дитячих кроків у принципах квантової механіки й до моєї поточної роботи. Власне, до *обох* моїх робіт. Є денна робота, де я практично нічого не заробляю, породжуючи фізичні теорії про те, чому малі молекули збиваються до купи, наче групки дівчаток-стерв під час обідньої перерви.

Та є друга, де...

Що ж.

Друга робота, де я прикидаюся кимось іншим, принаймні пристойно оплачується.

— Дядько Пол знову спробує втягнути нас у трійничок, — сказав Грег.

Його карі очі були повні вибачень, і я не вагаюся. Я не дратуюсь. Я не здригаюся від огиди, подумавши про дядьків смердючий подих, що відгонить туалетом, або про його прилизану зачіску, що схожа на лобкове волосся.

Гаразд, можливо, я зовсім трішки здригнулась. Але я приховала це усмішкою та професійним: «Усе ясно».

— А ще, — продовжив він, розкуйовдивши кучері рукою, — у тата нещодавно розвинулася тяжка нестерпність до лактози, але він відмовляється утримуватися від молочних продуктів. Тому може бути, що...

— Стануться шлунково-кишкові неприємності? — Розумію. Я б також не змогла відмовитися від сиру.

— А моя кузина Іззі — вона відома тим, що проявляє фізичну агресію, коли з нею не погоджуються щодо літературної цінності саги «Сутінки».

Я підбадьорила.

— Вона за чи проти?

— Проти, — похмуро каже Грег.

Я люблю «Сутінки» більше, ніж сир, але зможу утриматися від *TED*-виступу про те, чому Еліс та Белла мали кинути всіх тих ідіотів і поїхати собі вдвох світ за очі.

Еліс + Белла = любов.

— Ясно.

— Елзі, мені шкода. Бабусі дев'яносто років. Уся сім'я буде тут. — Він зітхнув, і його подих білів, наче дим, у нічному повітрі цього льодяного бостонського січня. — Мама буде гірша, ніж будь-коли.

— Не переймайся. — Я натиснула на кнопку дзвінка міського будинку Грегової бабусі, запропонувавши йому мою найпідбадьорливішу усмішку. Він найняв мене, щоб бути його фальшивою дівчиною, і він отримає ту Елзі, якою хоче мене бачити: заспокійливу, але також злегка владну. Домінантку, яка не любить орудувати батогом — але могла б у разі потреби.

— Пам'ятаєш нашу стратегію відходу?

— Двічі вщипнути тебе за лікоть.

— Я скажу, що погано почуваюсь, і ми вшиємось. А коли надійде пропозиція про трійничок, відверто натякни, що в мене гонорея.

— Це не відлякає дядька Пола.

— Генітальні бородавки?

— Гм-м. Можливо. — Він потер скроні. — Добре лише те, що буде мій брат.

Я напружилася.

— Джек?

— Ага.

Дурне питання. У Грега лише один брат.

— Мені здалося, ти казав, що він поїхав.

— Його робоча вечеря скасована.

Я подумки застогнала.

— Що таке?

Чорт, я таки застогнала вголос.

— Нічого. — Я широко всміхнулась і стиснула його руку крізь пальто. Грег Сміт — мій улюблений клієнт, і я простежу, щоб він провів цей вечір без ушкоджень. — Дозволь мені взяти твою сім'ю на себе, гаразд? Все-таки ти мені платиш саме за це.

Так і є. І щодня я вдячна, що ніколи не мушу йому нагадувати. Багато моїх клієнтів більш чи менш відкрито цікавиться, які інші послуги я можу надати, попри те, що договір користувача в додатку *Faux*¹ доволі чіткий. Вони прокашлюються, потирають пальцями підборіддя і запитують:

— А що *саме* входить у цей... тариф фальшивої дівчини?

У мене часто виникає спокуса закотити очі та вгатити їх коліном по яйцях, але я намагаюся не ображатися, ввічливо усміхнутись і сказати:

— *Не секс.*

Також я — щоб упередити стандартні подальші питання — не цілуюся, не дозволяю об себе тертися, не веду хтивих розмов, не роздягаюся, не роблю всіляких дупних речей, а також не займаюся стимуляцією ротом, руками, грудьми або будь-якими іншими варіаціями, про які я навіть ніколи не чула. Я не дозволяю їм пісяти на мене чи пестити мої ноги, і так само я не сприяю оргазмам та/або не дозволяю мати їх відносно близько до мене.

Не те щоб із цим було щось не так: секс-праця — законна робота, і ті, хто нею займається, заслуговують такої ж поваги, як балерини, пожежники або менеджери гедж-фондів. Однак десять місяців тому, коли випустилася з Північно-східного університету, здобувши докторський ступінь із теоретичної фізики, я розраховувала, що

---

¹ Фальшивий, штучний (фр.). (Прим. пер.)